

L'alumnat de la Secció ed l'IES Conselleria ha visitat l'Etno (Museu d'Etnologia de València), recentment distingit amb el Premi EMYA al millor Museu Europeu de l'any (2023). Aprofitem per entrevistar el seu Director, Joan Seguí.

(J. S.) Dispareu. A veure...

(Entrevistadora N.) Què és el que més t'agrada del teu treball?

(J. S.) Què és el que més m'agrada del meu treball? Doncs mira, el que més m'agrada del meu treball és que és una feina vinculada a la manera de ser dels valencians. Em sent molt d'ací, i és el que m'agrada, i m'ho passe pipa. Encara que em pagaren milions, ho faria igualment.

(Entrevistadora B.) Sabies des de xicotet que volies ser antropòleg?

(J. S.) Jo volia ser fisioterapeuta, com tot el món, i acabant fent massatges a esportistes... Hahahaha.

(Entrevistadora J.) Per què vas canviar l'arqueologia per l'etnologia?

(J. S.) Per què vaig canviar l'arqueologia per l'etnologia? Li done la raó a ella; per qüestió de faena. Jo era arqueòleg, molt bé, però vaig trobar faena en un museu d'antropologia. De totes maneres, l'arqueologia i l'antropologia estan molt relacionades, són com dos veïns: els arqueòlegs estudien els humans, però que ja no estan. Els antropòlegs estudien els humans que estem aquí. Bàsicament estudien el mateix, però la manera de fer és diferent. En l'arqueologia els humans ja no estan i cal fer un forat en terra per a veure què han deixat. Però és per això.

(Entrevistadora M.) Com arribares a director de l'Etno?

(J. S.) Ah, com em vaig fer director? Doncs per pura casualitat. Som un equip xicotet i, bo, aquestes coses... És quan estàs allà, en un moment donat, tens l'oportunitat i ho agarres, ho agarres amb ganes, i ho has de fer bé. Algunes voltes tens maldecaps, però quasi sempre dona molt de gust.

(Entrevistadora I.) Quanta gent treballa en el museu?

(J. S.) Ara mateix crec que som 23 persones.

(Entrevistadora B.) Què poc, no?

(J. S.) No, està bé. Per a ser un museu, està bé.

(Entrevistadora T.) Per què te'n vas anar del teu poble de només 100 habitants?

«Caguen la mar»... Per què me'n vaig anar del meu poble? Doncs perquè quan jo era jove, entenia que per a tindre un futur, per a trobar feina, com esta feina, per exemple, te n'has d'anar, perquè un poble de 100 habitants no dona per a un museu com este. Doncs... Això no vol dir que en el futur, a la millor, les coses canvien. En els pobles cada dia es viu millor i més lliure, i d'una manera més pareguda i sana. Desgraciadament hem de vindre a les ciutats encara molt, perquè és on es generen les oportunitats.

(Entrevistadora J.) És cert, jo estava en la Pobla de Vallbona, i és millor estar aquí.

(J. S.) Sí, a les ciutats passen més coses, però, sabeu què passa, que la vida en les ciutats també implica més maldecaps i als pobles s'està més tranquil. És difícil trobar l'equilibri.

(Entrevistadora D.) Per què has escollit aquest treball?

(J. S.) Realment, és el treball qui m'ha escollit a mi. Com estàvem dient, jo volia ser arqueòleg, però va eixir una oportunitat de treball en un museu. Quan estudies moltes coses com arqueologia, les estudies amb moltes ganes, però no hi ha moltes feines. Si t'apareix una oferta, encara que no siga exactament d'arqueòleg, doncs dius que sí, perquè en la vida això és important.

Per tant, la feina em va trobar a mi més que jo. Si m'hagueres preguntat quan vaig acabar la carrera si anava a treballar en un museu d'etnologia, t'haguera dit que no.

(Entrevistadora J.) Per què creus en el que creus?

(J. S.) Perquè crec en el que crec? Perquè, com saps, amb els antropòlegs, creure és la base de ser humà. Si no, seríem una altra cosa, tots nosaltres i vosaltres. Cal que cregueu en alguna cosa. Els humans han de creure en alguna cosa. Eixe és el tema.

(Entrevistadora U.) What's the oldest thing in here?

(J. S.) Oh, you've got a very good accent! What's the oldest thing in here? (He de respondre en anglès?) That's a very good question... I think probably the oldest thing in here may be that lift. És de finals del XIX i és una peça del carrer de sant Vicent. Imagineu-vos açò, quan va arribar a Alacant, on hui en dia hi ha una casa es es diu la «casa de l'Ascensor», perquè era la primera casa de tota la ciutat que tenia ascensor.

(Entrevistadora N.) És de madera?

(J. S.) Sí, i sí, i mira, i està partit per la meitat, i alguns tenien inclús seient perquè t'assentares...

(Entrevistadora N.) Què em dius?

(J. S.) Sí, sí, perquè t'assentares si estaves cansat. Els d'ara són molt diferents i són més segurs. De fet, ara vos conte una anècdota un poc macabra, i és de la «casa de l'Ascensor» d'Alacant. El propietari va morir atrapat per l'ascensor. L'home es va posar, però no tenia molt clar això, com funcionava, i va tindre un accident i es va morir.

(Entrevistadora C.) Per últim, què ha representat per a vosaltres el fet d'haver guanyat la distinció com a millor museu europeu de l'any 2023?

(J. S.) Doncs l'impacte ha sigut grandíssim; de ser un museu prou desconegut ha passat a ser un museu menys desconegut. L'autoestima de l'equip i la manera en què nosaltres afrontem el problemes ha millorat. Se'ns ha reconegut a un grup de treballadors eixa faena a un alt nivell, i això és una espenta molt gran. Per tant, fem les coses amb més confiança, som una institució més coneguda, i com a combinació d'eixes dues coeses, hem passat a ser una institució més respectada de cara als més alts responsables de la gestió cultural. Eixa és la síntesi del que ens ha ocorregut des del 6 de maig.

Moltes gràcies, ha sigut un grup encantador. La pròxima volta, més temps!